

Arrest

nr. 304 773 van 15 april 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 24 november 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 oktober 2023 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 1 december 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 mei 2023 dient de verzoeker bij de Belgische ambassade te Abidjan (Ivoorkust) een visumaanvraag kort verblijf in als derdelander, die een familielid van een Unieburger is.

Op 25 oktober 2023 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van de afgifte van een visum. Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

Overwegende dat op 19/05/2023 een visumaanvraag kort verblijf op basis van de richtlijn 2004/38/EG (omgezet in art. 40bis en art. 47/1 van de wet van 15.12.1980) werd ingediend op naam van J. H. D. (...), geboren op (...)/2000, van Ghanese nationaliteit, met als referent zijn vermeende stiefmoeder N. D. K. (...), geboren op (...)/1974, van Duitse nationaliteit, gehuwd met de vermeende vader J. T. (...).

Overwegende dat deze aanvraag ingediend werd op basis van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden;

Overwegende daarenboven, dat de richtlijn 2004/38/EG bepaalt dat de bloedverwant in neergaande lijn, die ouder is dan 21 jaar, dient aan te tonen ten laste te zijn;

Overwegende dat betrokkene reeds de leeftijd van 21 jaar heeft bereikt;

Overwegende dat ter staving van het aspect 'ten laste' de volgende bewijsstukken voorgelegd werden:

- Verschillende stortingen op naam van de aanvrager van het visum, afkomstig van de referent en de vader van de aanvrager, voor de periode van 2021-2023. De bedragen variëren tussen 20 en 500 euro;
- Een "unemployment certificate" uitgaande van de Ghanese overheid dd. 20/04/2023, op naam van J. H. (...);
- Een "taks clearance certificate", uitgaande van de Ghanese overheid, voor de periode van 2021-2023 en op naam van J. H. (...);

Overwegende dat, om te bepalen of een familielid ten laste is, geval per geval moet worden beoordeeld of hij nood heeft aan materiële of financiële steun om in zijn levensbehoeften te kunnen voorzien in het land van oorsprong (RVV 137934 van 16.03.2018);

Overwegende dat de aanvrager bijgevolg aannemelijk dient te maken dat de ontvangen steun van de burger van de Unie effectief noodzakelijk is om in het levensonderhoud te kunnen voorzien. Het is immers niet uitgesloten dat de geldsommen die hij van de burger van de Unie ontvangt enkel een bijkomende aanvulling vormen op de basisbehoeften waarin betrokkene zelf of de omgeving van betrokkene momenteel voorziet.

Overwegende daarenboven dat de visumaanvrager geen afdoende informatie verstrekt omtrent zijn gezinssamenstelling en sociale situatie in het land van origine. Bijgevolg kan niet worden nagegaan of de aanvrager geen enkele andere vorm van ondersteuning geniet. Uit het dossier blijkt eveneens dat betrokkene een moeder heeft in zijn land van herkomst, doch werd geen enkel bewijs neergelegd van haar onvermogen, en/of de onmogelijkheid om haar zoon ten laste te nemen;

Gezien de hogervermelde elementen is het aspect 'ten laste' dan ook op onvoldoende wijze aangetoond en worden de visa geweigerd.

De weigering van de visa vormt daarenboven geen inbreuk recht op vrij verkeer in hoofde van mevrouw N. (...). Uit het dossier blijkt immers niet dat het niet toekennen van het visum de burger van de Unie zou dwingen de EU te verlaten. Aangezien er thans evenmin bewijzen voorliggen dat de burger van de Unie en de visumaanvrager momenteel reeds een gezinscel vormen, vormt deze beslissing evenmin een inbreuk op het gezinsleven van de burger van de Unie.

(...)

Motivatie

Wettelijke referenties: Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

(2) Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond.

Zie commentaar

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), van de artikelen 43, § 1, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële en de formele motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de

uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.1. Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

“6.1.2. Uitwerking van het middel dat wordt aangevoerd

6.1.2.1. Aangevochten beslissing:

“Commentaar:

Overwegende dat op 19/05/2023 een visumaanvraag kort verblijf op basis van de richtlijn 2004/38/EG (omgezet in art. 40bis en art. 47/1 van de wet van 15.12.1980) werd ingediend op naam van J. H. D. (...), geboren op (...)/2000, van Ghanese nationaliteit, met als referent zijn vermeende stiefmoeder N. D. K. (...), geboren op (...)/1974, van Duitse nationaliteit, gehuwd met de vermeende vader J. T. (...).

Overwegende dat deze aanvraag ingediend werd op basis van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden.

(...)

Gezien de hogervermelde elementen is het aspect ‘ten laste’ dan ook op onvoldoende wijze aangetoond en worden de visa geweigerd.

De weigering van de visa vormt daarenboven geen inbreuk recht op vrij verkeer in hoofde van mevrouw N. (...). Uit het dossier blijkt immers niet dat het niet toekennen van het visum de burger van de Unie zou dwingen de EU te verlaten. Aangezien er thans evenmin bewijzen voorliggen dat de burger van de Unie en de visumaanvrager momenteel reeds een gezinscel vormen, vormt deze beslissing evenmin een inbreuk op het gezinsleven van de burger van de Unie.

Getekend voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, J. J. (...), Attaché.

Motivatie:

(2) Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond zie commentaar”

6.1.2.2. Samenvatting

De Dienst Vreemdelingenzaken kan een visum kort verblijf gebaseerd op basis van de richtlijn 2004/38/EG enkel in zeer strikte omstandigheden weigeren. De motivering die wordt aangehaald in de bestreden beslissing is niet opgesomd als een wettige reden tot weigering.

6.1.2.3. Uiteenzetting

Slechts in zeer beperkte omstandigheden kan de Dienst Vreemdelingenzaken een visum kort verblijf aangevraagd in toepassing van de richtlijn 2004/38/EG weigeren.

De doelstelling van de Europese Unie is dat een lidstaat een familielid van een Unieburger niet ongebreideld kan weigeren.

Zo kan de lidstaat een familielid van een Unieburger niet verplichten om een bepaald soort visum aan te vragen, zoals een visum voor lang verblijf of een visum gezinshereniging.

In voorliggend geval beriep verzoeker zich op de richtlijn 2004/38/EG om een visum kort verblijf te bekomen.

De Dienst Vreemdelingenzaken vermag bijgevolg geen andere documenten te vragen zoals een bewijs van huisvesting, een bewijs van voldoende bestaansmiddelen, een uitnodiging of een retourticket.

De Dienst Vreemdelingenzaken kon het visum alleen weigeren in een van de volgende gevallen:

- Verzoeker heeft niet bewezen dat hij een familielid is van een Unieburger of dat hij geniet van het vrij personenverkeer.*
- Verzoeker vormt een gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid.*
- Verzoeker vormt een gevaar voor de volksgezondheid.*

Hiervoor kan verwezen worden naar het artikel 43, §1 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Dit artikel bepaalt het volgende:

“Art. 43.[1 § 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren [2 ...]2 :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.”

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft echter een weigering genomen met als motivering dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond. In de commentaar van de beslissing wordt daarentegen verwezen naar het gegeven dat het aspect ‘ten laste’ onvoldoende is aangetoond.

Deze zogenaamde vaststellingen om de weigering te onderbouwen vallen niet onder de wettige redenen die de Dienst Vreemdelingenzaken mocht weerhouden om het visum kort verblijf te weigeren.

De bestreden beslissing is bijgevolg nietig.”

2.1.2. Beoordeling

2.1.2.1. De verzoeker voert de schending aan van de Burgerschapsrichtlijn, maar hij geeft niet aan welke bepaling(en) van deze richtlijn hij precies geschonden acht. Daargelaten de vraag naar de rechtstreekse werking van de Burgerschapsrichtlijn, is het eerste middel, wat dit betreft, alleen al om die reden onontvankelijk (cf. RvS 16 oktober 2017, nr. 175.810).

2.1.2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

In zoverre de verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, HELLEMANS; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). *In casu* dient evenwel te worden benadrukt dat de bestreden beslissing de weigering betreft van een door de verzoeker ingediende visumaanvraag waarbij op hemzelf, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, eveneens een zorgvuldigheidsverplichting rust. Er dient op te worden gewezen dat de verzoeker bij zijn aanvraag de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verweerder kan beoordelen of hij aan de wettelijke verblijfsvoorwaarden voldoet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt in de eerste plaats vast dat in de bestreden akte de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum is getroffen. In de motieven wordt verwezen naar de volgende rechtsregels, die de verweerder toepasselijk acht: de Burgerschapsrichtlijn, de artikelen 40*bis* en 47/1 van de Vreemdelingenwet en artikel 32 van de Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode en gewijzigd door Verordening (EG) nr. 610/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 562/2006 van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscore) en van de Overeenkomst ter uitvoering van het Schengenakkoord, Verordeningen (EG) nr. 1683/95 en (EG) nr. 539/2001 van de Raad en Verordeningen (EG) nr. 767/2008 en (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad (hierna: de Visumcode).

Daarnaast bevat de bestreden akte hieromtrent ook een motivering in feite, met name dat de verzoeker een visumaanvraag kort verblijf indiende in functie van zijn stiefmoeder die de Duitse nationaliteit heeft, dat de verzoeker reeds de leeftijd van 21 jaar heeft bereikt en hij dan ook dient aan te tonen ten laste te zijn van haar. De gemachtigde somt de stukken op die de verzoeker bij zijn aanvraag heeft voorgelegd en stelt vast dat de verzoeker geen afdoende informatie heeft verstrekt over zijn gezinssamenstelling en de sociale situatie in zijn land van origine. De gemachtigde motiveert dat niet kan worden nagegaan of de aanvrager geen enkele andere vorm van ondersteuning geniet, dat uit het dossier blijkt dat verzoekers eigen moeder in zijn land van herkomst verblijft en er geen enkel bewijs werd neergelegd van haar onvermogen of van haar onmogelijkheid om haar zoon ten laste te nemen. De gemachtigde besluit dat het 'ten laste' zijn op onvoldoende wijze werd aangetoond en geeft tevens aan dat de weigering van het visum geen inbreuk vormt op het recht op vrij verkeer in hoofde van de referentiepersoon, nu de bestreden beslissing de referentiepersoon niet dwingt om het grondgebied van de Europese Unie te verlaten. De gemachtigde stelt tot slot dat er geen bewijzen voorliggen dat de burger van de Unie en de visumaanvrager momenteel reeds een gezinscel vormen zodat deze beslissing evenmin een inbreuk vormt op het gezinsleven van de Unieburger.

De verzoeker betoogt in essentie dat de verweerder een visum kort verblijf gebaseerd op de Burgerschapsrichtlijn slechts in zeer strikte omstandigheden kan weigeren. De verzoeker geeft hierbij zelf aan dat één van deze redenen kan zijn dat de aanvrager niet heeft bewezen dat hij een familielid is van een Unieburger of dat hij geniet van het vrij personenverkeer. Hij gaat er echter aan voorbij dat uit de motieven van de bestreden akte duidelijk blijkt dat het net deze weigeringsgrond is die ter verantwoording van de genomen weigeringsbeslissing wordt toegepast. De verzoeker betwist niet dat hij *"reeds de leeftijd van 21 jaar heeft bereikt"* en dat *"de richtlijn 2004/38/EG bepaalt dat de bloedverwant in neergaande lijn, die ouder is dan 21 jaar, dient aan te tonen ten laste te zijn"*, zoals in de bestreden beslissing wordt uiteengezet.

Deze beoordeling is in overeenstemming met artikel 40bis van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

"§ 1. (...)

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

(...)

§ 3. (...)

§ 4. (...)"

Deze bepaling vormt een omzetting van artikel 2, onder c), van de Burgerschapsrichtlijn.

Overeenkomstig artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet diende de verzoeker inderdaad aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon, dit is zijn Duitse stiefmoeder. Om vast te stellen of een persoon ten laste is van een familielid dient te worden geverifieerd of deze persoon in het land van herkomst of in de lidstaat van oorsprong de materiële ondersteuning van dit familielid nodig heeft omdat hij/zij er niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (cf. HvJ 16 januari 2014, Flora May Reyes t. Zweden, nr. C-423/12, §§20-22; HvJ 9 januari 2007, Yuning Jia t. Migrationsverket, nr. C-1/05, §§35-37). Er moet dus aangetoond worden dat er voorafgaand aan de aanvraag en in het land van herkomst of verblijf een situatie van afhankelijkheid van de referentiepersoon bestond, die redelijkerwijs kan geconcretiseerd worden door bewijzen van materiële/financiële ondersteuning enerzijds, al dan niet gecombineerd met een bewijs van een gebrek aan voldoende bestaansmiddelen/onvermogenheid.

De verzoeker laat de volgende motieven uit de bestreden beslissing in zijn eerste middel onbesproken:

"Overwegende dat ter staving van het aspect 'ten laste' de volgende bewijsstukken voorgelegd werden:

- Verschillende stortingen op naam van de aanvrager van het visum, afkomstig van de referent en de vader van de aanvrager, voor de periode van 2021-2023. De bedragen variëren tussen 20 en 500 euro;

- Een "unemployment certificate" uitgaande van de Ghanese overheid dd. 20/04/2023, op naam van J. H. (...);

- Een "taks clearance certificate", uitgaande van de Ghanese overheid, voor de periode van 2021-2023 en op naam van J. H. (...);

Overwegende dat, om te bepalen of een familielid ten laste is, geval per geval moet worden beoordeeld of hij nood heeft aan materiële of financiële steun om in zijn levensbehoeften te kunnen voorzien in het land van oorsprong (RVV 137934 van 16.03.2018);

Overwegende dat de aanvrager bijgevolg aannemelijk dient te maken dat de ontvangen steun van de burger van de Unie effectief noodzakelijk is om in het levensonderhoud te kunnen voorzien. Het is immers niet uitgesloten dat de geldsommen die hij van de burger van de Unie ontvangt enkel een bijkomende aanvulling vormen op de basisbehoeften waarin betrokkene zelf of de omgeving van betrokkene momenteel voorziet.

Overwegende daarenboven dat de visumaanvrager geen afdoende informatie verstrekt omtrent zijn gezinssamenstelling en sociale situatie in het land van origine. Bijgevolg kan niet worden nagegaan of de aanvrager geen enkele andere vorm van ondersteuning geniet. Uit het dossier blijkt eveneens dat betrokkene een moeder heeft in zijn land van herkomst, doch werd geen enkel bewijs neergelegd van haar onvermogen, en/of de onmogelijkheid om haar zoon ten laste te nemen;

Gezien de hogervermelde elementen is het aspect 'ten laste' dan ook op onvoldoende wijze aangetoond en worden de visa geweigerd."

De verzoeker betwist in de uiteenzetting van zijn eerste middel niet dat hij niet heeft aangetoond 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon is en hij aldus niet kan beschouwd worden als een familielid van een Unieburger in het licht van de Burgerschapsrichtlijn.

De verzoeker laat gelden dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen andere documenten vermag te vragen zoals een bewijs van huisvesting, een bewijs van voldoende bestaansmiddelen, een uitnodiging of een retourticket. In de bestreden beslissing kan evenwel niet worden gelezen dat de visumaanvraag van de verzoeker zou zijn geweigerd omdat hij geen bewijs van huisvesting, geen bewijs van voldoende bestaansmiddelen, geen uitnodiging of geen retourticket heeft voorgelegd. Verzoekers kritiek is dan ook niet dienstig.

Uit de visumaanvraag van de verzoeker van 19 mei 2023 blijkt dat als doel voor het verblijf wordt vermeld: "*Directive 2004 38/EC/ close family of an EU citizen (Article 40bis)*". Het gegeven dat *in fine* van de bestreden beslissing nog lijkt te worden gewezen op artikel 32 van de Visumcode en op het gegeven dat wordt gesteld dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond, doet geen afbreuk aan het gegeven dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt vastgesteld dat de gemachtigde van oordeel is dat de verzoeker niet 'ten laste' van de referentiepersoon is zodat hij niet in aanmerking komt voor een kort verblijf op grond van de Burgerschapsrichtlijn.

De verzoeker citeert artikel 43 van de Vreemdelingenwet; hij meent dat uit deze bepaling de mogelijke weigeringsgronden voor een visumaanvraag limitatief worden opgesomd. Deze bepaling geldt echter slechts in het geval dat in de eerste plaats reeds vast staat dat de betrokken vreemdeling daadwerkelijk een familielid is van de burger van de Unie, *quod non in casu*. De gemachtigde heeft de aanvraag immers afgewezen omdat de verzoeker niet heeft aangetoond een familielid van een Unieburger te zijn nu hij niet heeft aangetoond 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon. De verzoeker brengt in het kader van het eerste middel hier inhoudelijk niets tegen in.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Uit de uiteenzetting van de drie middelen in het verzoekschrift blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Gelet op hetgeen voorafgaat dient tevens te worden vastgesteld dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat de bestreden beslissing berust op een onzorgvuldige feitenvinding of dat zij werd genomen met miskenning van de bepalingen van artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 43 van de Vreemdelingenwet kan derhalve niet worden aangenomen.

2.1.3. Het eerste middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 40bis, 47/1 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële en de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 7 en 33 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

2.2.1. Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

“6.2.2. Uitwerking van het middel dat wordt aangevoerd

6.2.2.1. Aangevochten beslissing:

(...)

6.2.2.2. Grieven

- Samenvatting

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in de administratieve rechtshandeling als motivering dat de verzoeker onvoldoende aantoont wat de omstandigheden en het doel van het voorgenomen verblijf zijn. Hiervoor verwijst de Dienst Vreemdelingenzaken naar de commentaar om de motivering te schragen. Echter kan worden opgemerkt dat alle elementen die worden opgesomd in de rubriek commentaar geen verband houden met de omstandigheden en het doel van het voorgenomen verblijf.

- Uiteenzetting

Eerste onderdeel – beslissing tot weigering van visum kort verblijf

De bestreden beslissing stelt dat deze is genomen in toepassing van de artikelen 40bis en 47/1 van de Vreemdelingenwet.

Het artikel 40bis Vreemdelingenwet luidt als volgt :

“(...)”

Het art. 47/1 Vreemdelingenwet luidt als volgt :

“(...)”

Tweede onderdeel – hogere rechtsnormen – eerbiediging van het recht op een familieleven

Het respect voor het familieleven en het gezinsleven staat ingeschreven in het artikel 8 EVRM dat rechtstreekse werking heeft :

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Naast het artikel 8 EVRM, wordt het gezinsleven ook gewaarborgd in artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het Handvest, dat rechtstreekse werking heeft, stelt in het artikel 7 eveneens het volgende:

“De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

Het artikel 33 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie garandeert dat het gezin juridische bescherming geniet.

“1. Het gezin geniet bescherming op juridisch, economisch en sociaal vlak.

2. Teneinde beroep en gezin te kunnen combineren heeft eenieder recht op bescherming tegen ontslag om een reden die verband houdt met moederschap, alsmede recht op betaald moederschapsverlof en recht op ouderschapsverlof na de geboorte of de adoptie van een kind.”

Derde onderdeel – het motiveringsbeginsel

Iedere administratieve rechtshandeling moeten geschraagd worden door draagkrachtige motieven. Een bestuurshandeling is aldus gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Vierde onderdeel – zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de Minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel stelt dat alle elementen grondig tegen elkaar moeten worden afgewogen om tot een besluit te komen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Vijfde onderdeel – toepassing op verzoekers situatie

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in de administratieve rechtshandeling dat de motivering voor de weigering berust op de volgende vaststelling : de verzoeker toont onvoldoende aan wat het doel en de omstandigheden zijn van het voorgenomen verblijf.

De bestreden beslissing stelt effectief als motivering :

“Motivatie: (2) Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond zie commentaar”

Om de motivering te onderbouwen dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond, verwijst de Dienst Vreemdelingenzaken in de administratieve rechtshandeling naar de rubriek commentaar.

Echter kan opgemerkt worden dat alle elementen die worden opgesomd in de rubriek commentaar geen verband houden met het voorgenomen verblijf, het doel en de omstandigheden ervan.

De motivering staat in schril contrast met de feitelijke en juridische onderbouwing van de commentaar.

Waar de motivering volgens de bestreden beslissing verband houdt met het gegeven dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond, stelt de commentaar dat het aspect ten laste name onvoldoende wordt aangetoond.

De feitelijke en juridische elementen die worden aangehaald om te stellen dat de verzoeker onvoldoende aantoonde dat hij ten laste is van de stiefmoeder N. D. K. (...) houden geen verband met de motivering dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond.

Inderdaad waar er op basis van de motivering verwacht zou worden dat de beslissing elementen aanhaalt die zouden aantonen waarom het doel en de omstandigheden van het verblijf in België onduidelijk zijn, worden geheel andere elementen aangehaald in de commentaar.

De verzoeker overloopt :

- Verzoeker is een bloedverwant in neergaande lijn ;
- Verzoeker heeft de leeftijd van 21 jaar bereikt ;
- Verzoeker moet het aspect ten laste zijn aantonen ;
- Verzoeker legde bewijsstukken voor :
 - o Verschillende stortingsbewijzen ;
 - o Twee attesten van de Ghanese overheid.
- Verzoeker dient aannemelijk te maken dat de ontvangen steun van de burger van unie noodzakelijk is om in het levensonderhoud te voorzien ;
- Verzoeker biedt geen afdoende informatie omtrent zijn gezinssamenstelling en sociale situatie in het land van origine waardoor niet kan worden nagegaan of hij een vorm ondersteuning krijgt in zijn land van herkomst ;
- Verzoeker heeft geen bewijs voorgelegd dat zijn moeder in het land van herkomst onvermogen is en / of in de onmogelijkheid is om de zoon ten laste te nemen.

Alle aspecten die worden aangehaald zijn er om te motiveren dat de verzoeker niet aantoont dat hij ten laste is van mevrouw N. D. K. (...). Hij toont volgens de Dienst Vreemdelingenzaken onvoldoende aan dat de steun die hij via die weg krijgt noodzakelijk is om in zijn levensonderhoud in Ghana te voorzien enerzijds en hij toont onvoldoende aan wat zijn financiële en familiale situatie is in Ghana anderzijds.

Het mag duidelijk zijn dat deze elementen, die betwist worden, verband houden met het ten laste zijn maar geen verband houden met het doel en de omstandigheden van het doel van het visum, namelijk het kort verblijf in België.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan onmogelijk stellen dat de opgesomde elementen met betrekking tot het ten laste zijn verband houden met zijn voorgenomen kort verblijf.

De motivering van de bestreden beslissing is gebrekkig te noemen en is bijgevolg niet draagkrachtig en pertinent.

De verzoeker verzoekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen derhalve om de weigering om het visum kort verblijf te verlenen, te schorsen en te vernietigen."

2.2.2. De verzoeker citeert onder meer artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, artikel 8 van het EVRM en de artikelen 7 en 33 van het Handvest.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen: "een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden" (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Door artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, artikel 8 van het EVRM en de artikelen 7 en 33 van het Handvest louter te citeren en op uiterst beknopte wijze uit te leggen wat de algemene draagwijdte is van deze bepalingen, zet de verzoeker niet uiteen op welke wijze hij deze artikelen door de bestreden beslissing geschonden acht.

Het tweede middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.2.3. Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, kan vooreerst worden verwezen naar de uiteenzetting van het eerste middel.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

In essentie hekelt de verzoeker dat enerzijds in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat het doel en de omstandigheden van zijn verblijf onvoldoende zijn aangetoond en anderzijds dat de verzoeker niet aantoont ten laste te zijn van de referentiepersoon. Volgens de verzoeker houdt het ene geen verband met het andere.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 19 mei 2023 een visumaanvraag kort verblijf heeft ingediend. Bij vraag “23. *Purpose(s) of the journey*” wordt aangeduid “*Other (please specify): Directive 2004 38/EC/close family of an EU citizen (Article 40bis)*”. Aldus gaf de verzoeker zelf te kennen dat hij een beroep wenste te doen op de Burgerschapsrichtlijn, als *lex specialis* ten aanzien van de Visumcode en dat de doelstelling van het verblijf dus het uitoefenen was van het recht op vrij verkeer als familielid van een burger van de Unie. In de bestreden beslissing stelt de gemachtigde vast dat de verzoeker een aanvraag indiende in functie van zijn “*vermeende stiefmoeder N. D. K. (...), geboren op (...)/1974, van Duitse nationaliteit, gehuwd met de vermeende vader J. T. (...)*”, dat de verzoeker de leeftijd van 21 jaar reeds heeft bereikt zodat hij krachtens de Burgerschapsrichtlijn dient aan te tonen dat hij ten laste is van de referentiepersoon (zijn vermeende Duitse stiefmoeder), doch dat de verzoeker zulks niet aantoonde. Aangezien het door de verzoeker opgegeven doel van de visumaanvraag erin bestond het recht op vrij verkeer als descendent van zijn Duitse stiefmoeder uit te oefenen en verder op uitgebreid gemotiveerde wijze wordt toegelicht dat de verzoeker niet aantoonde hiervoor in aanmerking te komen, houdt de vaststelling dat “*het doel (en de omstandigheden) van het voorgenomen verblijf onvoldoende (zijn) aangetoond*” wel degelijk verband met de overige weigeringsmotieven waarin wordt gespecificeerd dat de verzoeker niet aantoonde ten laste te zijn van zijn vermeende Duitse stiefmoeder. Verzoekers kritiek is ongegrond.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat de verzoeker, krachtens artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 2, onder c) van de Burgerschapsrichtlijn (zie ook *supra*, onder nr. 2.1.2.2.), bij zijn aanvraag inderdaad diende aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon, dit is zijn Duitse stiefmoeder. Om vast te stellen of een persoon ten laste is van een familielid, dient te worden geverifieerd of deze persoon in het land van herkomst of in de lidstaat van oorsprong de materiële ondersteuning van dit familielid nodig heeft omdat hij/zij er niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (cf. HvJ 16 januari 2014, Flora May Reyes t. Zweden, nr. C-423/12, §§20-22; HvJ 9 januari 2007, Yunying Jia t. Migrationsverket, nr. C-1/05, §§35-37).

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. (...)”

§ 2. *Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :*

(...)

3° *de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;*

(...)

§ 3. (...)”

§ 4. (...)”

De gemachtigde heeft in de bestreden akte alle documenten opgesomd de verzoeker ter ondersteuning van zijn visumaanvraag van 19 mei 2023 had voorgelegd en concludeert dat de verzoeker niet aantoonbaar 'ten laste' te zijn van de Duitse referentiepersoon, zijn stiefmoeder.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat de verzoeker op deze inhoudelijke beoordeling over het "ten laste" zijn niet ingaat. De verzoeker weerlegt op geen enkele wijze dat hij niet heeft aangetoond ten laste te zijn van Duitse stiefmoeder, nu hij niet inhoudelijk ingaat op de volgende motieven uit de bestreden beslissing:

"Overwegende dat deze aanvraag ingediend werd op basis van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden;

Overwegende daarenboven, dat de richtlijn 2004/38/EG bepaalt dat de bloedverwant in neergaande lijn, die ouder is dan 21 jaar, dient aan te tonen ten laste te zijn;

Overwegende dat betrokkene reeds de leeftijd van 21 jaar heeft bereikt;

Overwegende dat ter staving van het aspect 'ten laste' de volgende bewijsstukken voorgelegd werden:

- *Verscheidende stortingen op naam van de aanvrager van het visum, afkomstig van de referent en de vader van de aanvrager, voor de periode van 2021-2023. De bedragen variëren tussen 20 en 500 euro;*
- *Een "unemployment certificate" uitgaande van de Ghanese overheid dd. 20/04/2023, op naam van J. H. (...);*
- *Een "taks clearance certificate", uitgaande van de Ghanese overheid, voor de periode van 2021-2023 en op naam van J. H. (...);*

Overwegende dat, om te bepalen of een familielid ten laste is, geval per geval moet worden beoordeeld of hij nood heeft aan materiële of financiële steun om in zijn levensbehoeften te kunnen voorzien in het land van oorsprong (RVV 137934 van 16.03.2018);

Overwegende dat de aanvrager bijgevolg aannemelijk dient te maken dat de ontvangen steun van de burger van de Unie effectief noodzakelijk is om in het levensonderhoud te kunnen voorzien. Het is immers niet uitgesloten dat de geldsommen die hij van de burger van de Unie ontvangt enkel een bijkomende aanvulling vormen op de basisbehoeften waarin betrokkene zelf of de omgeving van betrokkene momenteel voorziet.

Overwegende daarenboven dat de visumaanvrager geen afdoende informatie verstrekt omtrent zijn gezinssamenstelling en sociale situatie in het land van origine. Bijgevolg kan niet worden nagegaan of de aanvrager geen enkele andere vorm van ondersteuning geniet. Uit het dossier blijkt eveneens dat betrokkene een moeder heeft in zijn land van herkomst, doch werd geen enkel bewijs neergelegd van haar onvermogen, en/of de onmogelijkheid om haar zoon ten laste te nemen;

Gezien de hogervermelde elementen is het aspect 'ten laste' dan ook op onvoldoende wijze aangetoond en worden de visa geweigerd."

Het stond de verzoeker vrij om hierover een inhoudelijk verweer naar voor te brengen. Indien de verzoeker niet betwist dat hij niet aantoonbaar ten laste te zijn van zijn Duitse stiefmoeder en hij alsnog zijn vader en zijn stiefmoeder een bezoek in België wenst te brengen, dan staat het hem vrij om een visumaanvraag kort verblijf (familiebezoek) in te dienen onder de Visumcode en geen gebruik te maken van de regeling, voorzien in de Burgerschapsrichtlijn. Zulks was echter, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker thans lijkt voor te houden, niet het voorwerp van de in dit geschil voorliggende visumaanvraag.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De verzoeker toont, gelet op hetgeen voorafgaat, evenmin aan dat de motieven die in de bestreden akte zijn opgenomen niet pertinent zijn. Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

2.2.4. Het tweede middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3. In een derde en laatste middel voert de verzoeker de schending aan “*van de termijn*”, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 23 van de Visumcode en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.3.1. Het derde middel wordt als volgt onderbouwd:

“6.3.2. Uitwerking van het middel dat wordt aangevoerd

6.3.2.1. Aangevochten beslissing:

“Commentaar:

Overwegende dat op 19/05/2023 een visumaanvraag kort verblijf op basis van de richtlijn 2004/38/EG (omgezet in art. 40bis en art. 47/1 van de wet van 15.12.1980) werd ingediend op naam van J. H. D. (...), geboren op (...)/2000, van Ghanese nationaliteit, met als referent zijn vermeende stiefmoeder N. D. K. (...), geboren op (...)/1974, van Duitse nationaliteit, gehuwd met de vermeende vader J. T. (...).”

- Samenvatting

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de bestreden beslissing niet binnen de wettige termijnen genomen. De bestreden beslissing werd betekend op 25.10.2023 terwijl de aanvraag dateert van 19.05.2023.

- Uiteenzetting

Een visum kort verblijf voor familie van Unieburgers moet kosteloos en binnen een termijn van 15 dagen, te rekenen vanaf de dag waarop de aanvrager bewijst dat richtlijn 2004/38/EG op hem van toepassing is, afgeleverd worden.

In het artikel 23 van de Europese Visumcode (Verordening 810/2009) staat dat er een beslissing moet worden genomen binnen vijftien kalenderdagen na de datum van indiening van de aanvraag.

“Artikel 23

Beslissing over de aanvraag

1. Op aanvragen die overeenkomstig artikel 19 ontvankelijk zijn, wordt beslist binnen vijftien kalenderdagen na de datum van indiening.”

Enkel in uitzonderlijke gevallen, en mét een behoorlijke motivatie, kan deze termijn verlengd worden (artikel 45 Verblijfsbesluit).

Volgens de Europese Commissie moet de lidstaat het visum ten laatste binnen vier weken na de aanvraag afgeven.

De termijn waarbinnen de bestreden beslissing is genomen, is bijgevolg geschonden.”

2.3.2. Beoordeling

De Raad stelt in de eerste plaats vast dat verzoekers betoog enkel dienstig kan worden betrokken op de aangevoerde schending van artikel 23 van de Visumcode. De verzoeker laat na om op duidelijke wijze aan te geven hoe de overige van de in de aanhef genoemde rechtsregels en algemene beginselen van behoorlijk bestuur door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Verder kan de verzoeker zich ook niet dienstig beroepen op een “*schending van de termijn*”; op dit gebied ligt immers geen duidelijke omschrijving voor van de geschonden geachte rechtsregel. Op deze punten in het derde middel dan ook onontvankelijk.

De verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 23 van de Visumcode moet worden genomen binnen de vijftien kalenderdagen na de datum van de indiening van de aanvraag, hetgeen in deze zaak niet het geval is, zodat de termijn waarbinnen de bestreden beslissing diende te worden genomen werd overschreden.

Artikel 23 van de Visumcode luidt als volgt:

“Artikel 23

Beslissing over de aanvraag

- 1. Op aanvragen die overeenkomstig artikel 19 ontvankelijk zijn, wordt beslist binnen vijftien kalenderdagen na de datum van indiening.*
- 2. Deze termijn kan in individuele gevallen worden verlengd tot ten hoogste dertig kalenderdagen, met name wanneer nader onderzoek van de aanvraag noodzakelijk is, of in geval van vertegenwoordiging, wanneer de autoriteiten van de vertegenwoordigde lidstaat worden geraadpleegd.*
- 3. Deze termijn kan in uitzonderlijke gevallen, wanneer aanvullende documenten vereist zijn, worden verlengd tot ten hoogste zestig kalenderdagen.”*

Samen met de verweerder stelt de Raad vast dat artikel 23 van de Visumcode niet voorziet in een sanctie bij het overschrijden van de voorziene termijn voor het nemen van beslissingen inzake visumaanvragen. Hoe dan ook toont de verzoeker niet aan dat de voorliggende visumaanvraag op incorrecte feitelijke en/of juridische gronden werd geweigerd. De aangevoerde schending van artikel 23 van de Visumcode kan dan ook niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat artikel 45 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen als volgt luidt:

“Het inreisvisum bedoeld in artikel 41, § 2, van de wet, wordt kosteloos en binnen een termijn van vijftien dagen, te rekenen vanaf de dag waarop de aanvrager bewijst dat richtlijn 2004/38/EG op hem van toepassing is, afgegeven.

In uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen, kan de in het eerste lid bedoelde termijn echter verlengd worden.”

Er moet slechts een visum binnen een termijn van vijftien dagen afgeleverd worden wanneer de aanvrager bewijst dat de Burgerschapsrichtlijn op hem van toepassing is. De verweerder heeft evenwel vastgesteld dat de verzoeker dit niet bewezen heeft.

Het derde middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend vierentwintig door:

C. DE GROOTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. DE GEYTER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE GEYTER

C. DE GROOTE